

Pasho obhajamo na vsak Gospodov dan

O velikonočnem prazniku 7.9.10-12

(PG 24, 701-706)

7. Po Mojzesu so velikonočno jagnje darovali enkrat v letu, na štirinajsti dan prvega meseca, proti večeru. Mi pa, ki smo iz nove zaveze, obhajamo svojo pasho na vsak Gospodov dan. Vedno se nasičujemo z Odrešenikovim telesom, vedno smo deležni jagnjetove krvi. Ledja imamo vedno prepasana s čistostjo in zmernostjo, vedno imamo na nogah sandale, pripravljeni na evangelij, vedno imamo palico v rokah, med počitkom se opiramo na mladiko, ki je pognala iz Jesejeve korenike, vedno se odpravljamo iz Egipta, vedno iščemo puščavo človeškega življenja, vedno hodimo po poti k Bogu, vedno obhajamo praznik mimohoda. Nauk evangelija ne pravi, naj delamo to samo enkrat na leto, temveč vedno in vsak dan. Zato vsak teden praznujemo svojo pasho, na dan Gospoda in Odrešenika; obhajamo skrivnosti pravega jagnjeta, po katerem smo bili osvobojeni. Ne obrezujemo si telesa z železom, temveč z ostrino nauka obrezujemo vso hudobijo z duše. Ne uporabljamo snovnih opresnikov, temveč le opresnike čistosti in resnice. Milost, ki nas je osvobodila starih navad, nam je dala novega človeka, ustvarjenega po Bogu, novo postavo, novo obrezo, novo pasho in *Juda, ki je to na skrivnem* (Rim 2,29). Tako nas je odposlala, proste starih časov.

9. Tudi Odrešenik v času svojega trpljenja ni obhajal pashe s farizeji. Pashe sam s svojimi učenci ni praznoval takrat, ko so jagnje žrtvovali farizeji. Ti so to storili na dan pripravljanja, ko je Odrešenik trpel. Zato tudi ni hotel nihče vstopiti v sodno hišo, temveč je prišel Pilat ven, k njim. Kristus pa se je že na peti dan v tednu z učenci zleknil okrog mize in jim pri jedi rekel: *Srčno sem želel jesti z vami to velikonočno večerjo* (Lk 22,15). Vidiš, kako Odrešenik velikonočne večerje ni zaužil s farizeji? Novost, čudno in nenavadno za njihov običaj, je kot zapoved izpostavil z besedami: *Srčno sem želel jesti z vami to velikonočno večerjo, preden bom trpel*. Ni mu bilo več do starih, ali boljše, zastarelih navad, po katerih je jedel z njimi; po pravici je zahrepenel po novi skrivnosti svoje nove zaveze, ki jo je zapustil učencem. Mnogi preroki in pravični pred njim so želeli videti skrivnosti nove zaveze. Beseda sama, ki jo je takrat žejalo po odrešitvi vseh, je razkrila skrivnost, po kateri bodo praznovali vsi ljudje, in povedala, da si tega srčno želi. Mojzesova pasha ni bila primerna za vsa takratna ljudstva; kako vendar, ko je bilo zapovedano, da je treba odpotovati na en kraj, v Jeruzalem? Kdo bi si tega lahko želel? Odrešenikova skrivnost nove zaveze pa je primerna za vse ljudi, zato si jo je po pravici zaželel.

10. Pa tudi sam je pred trpljenjem jedel velikonočno večerjo in obhajal praznik s svojimi učenci, ne pa s farizeji. Potem ko je zvečer praznoval, so prišli veliki duhovniki z izdajalcem in ga zgrabili. Oni na ta večer niso jedli velikonočne večerje; če bi jo, bi imel mir pred njihovim preganjanjem. Takoj, ko so ga zgrabili, so ga odgnali v Kajfovo hišo. Tam so prebili noč; ob svitu so se zbrali in mu prvič sodili. Nato so se skupaj z množico odpravili in ga odgnali k Pilatu. Pismo pripoveduje, da niso šli v sodno hišo. Prepričani so bili, da bi se omadeževali, če bi stopili pod pogansko streho. Čeprav do konca omadeževani, so hoteli ostati čisti, da bi na večer, ki je prihajal, lahko jedli velikonočno večerjo. Precejali so komarja, kamelo pa požirali; dušo in telo so si omadeževali z umorom Odrešenika, bali pa so se stopiti v hišo. Na dan njegovega trpljenja so svoji duši v pogubo jedli velikonočno večerjo; Odrešenikove krvi niso zahtevali zase, ampak zoper sebe. Naš Odrešenik pa praznika, ki si ga je zaželel, ni obhajal takrat, temveč dan prej, okrog mize s svojimi učenci.

11. Vidiš, kako se je že takrat ločil od njih in se umaknil od njihovega umazanega umora, družil pa se je z učenci in skupaj z njimi obhajal praznik, kakršnega je želel? Zato moramo tudi mi uživati velikonočno večerjo s Kristusom, očistiti svoje misli vsega kvasa hudobije in zlobe ter se nasititi z opresniki resnice in preprostosti. Znotraj, v svoji duši, imejmo njega, ki je *Jud na skrivnem*, in resnično obrezo; s krvjo jagnjeta, ki je bilo za nas darovano, pomažimo podboje svojih misli, da od sebe odvrnemo Pokončevalca. Pa ne le vsako leto enkrat, temveč vsak teden. Naša priprava naj bo post, žalost naj bo znamenje, tako zaradi naših preteklih grehov kot zaradi spomina na Odrešenikovo trpljenje.

12. Pravim, da so se farizeji že v začetku odvrnili od resnice, saj so resnico samo preganjali in Besedo življenja izgnali iz svoje srede. To razločno kaže poročilo svetih evangelijev. Izpričuje namreč, da je Gospod velikonočno večerjo jedel na prvi dan opresnikov. Oni pa velikonočne večerje niso jedli z njim, na dan, *ko je bilo treba žrtvovati velikonočno jagnje*, kot pravi Luka, temveč naslednjega dne, ki je bil drugi dan opresnikov in petnajsti dan meseca. Na ta dan je Pilat sodil našemu Odrešeniku, oni pa niso vstopili v sodno hišo. Niso ga torej zaužili na prvi dan opresnikov, ko ga je bilo treba po postavi žrtvovati; tako bi namreč tudi oni jedli velikonočno večerjo z Odrešenikom. Ne, takrat so zoper našega Odrešenika kovali zvijačne naklepe; zaslepljeni z lastno hudobijo so v celoti pozabili na resnico. Mi pa te skrivnosti obhajamo skozi vse leto. Na vsak petek se s postom spominjamo Gospodovega trpljenja, kot so storili apostoli, ki jim je bil vzet ženin, na vsak Gospodov dan nas poživi posvečeno telo velikonočnega jagnjeta, samega Odrešenika, v duši pa nas zaznamuje njegova dragocena kri.

Prevedel David Movrin